

KELEMEN DIDÁK

Búzafejek

A világi szerencse szél hátán jár

E világi szerencsék és boldog állapotok Istent elfelejtetik az emberrel. Amint gyakorta látjuk, hogy találkoznak oly gazdagok, kiknek minden dolguk kedvük szerint folyván, úgy élnek, mintha Isten nem volna, akinek valaha minden cselekedetükről számot kellene adniok, és így ha nem szájukkal, de szívükkel megtagadják az Urat. Azért minden földi jókat, azt mondja Szent Ágoston: emberré lett Isten hogy megmutatná, hogy méltók a megvetésre, mert teljesek fogyatkozásokkal: buborékhoz vagy párához hasonlók: nem állandók, nem tartók, egy szempillantásig nem bátorságosak, hanem minden világi jó szerencse: Quasi flos agri (Iz 40,6) oly hamar változik, valamint meghervad a lemetszett virág. Olyan mint a tengernek, avagy levegőégnek állapotja: hirtelen változik, és a csendes időt háború követi. Így a világi szerencse szél hátán jár, hamar vakot vet, s változik. Csalhatatlan igazság az: a vége az örömnök búsulás és bánat.

A világ minden méltósága csak álom

Jól tudta Üdvöztónk, hogy a világi dicsőség olyan, mint az erős bor; aki ezt vízzel nem elegyíti, fejébe bújik, megrészegíti, bolonddá teszi. Úgyhogy a világtól elragadtatott embernek, mint szinte a részegnek, járása, szava, cselekedete sült balgatagság. Annak okáért könnyhullatás vizével elegyíti dicsőséges pompáját, és ettől el nem hagyja magát ragadtatni; mint az álmot s árnyékot, semmire becsüli. Úgy is vagyton, hogy e világnak minden hatalma, tekintete, méltósága csak álom s nem valóság.

Kelemen Didák (1683—1744) minorita rendfőnök, egyházi író prédikációjából.
Rákos Balázs Raymund kiadása (Róma, 1985).